

van de restauratie vinden, vertelde hij mij. Het gevolg van dit onderhoud was, dat Herr Schultz weder een uitnodiging ontving, bij den directeur te komen.

Toen de ijkkoortsen Pieter van Beck voorgoed verlaten hadden, herinnerde hij zich vaag wat er gebeurd was. Hij vroeg zijn hospita, hoeveel hij haar schuldig was.

„Maak u niet ongerust, Herr van Beck; geen pfenning is u mij schuldig. Er moest natuurlijk iets gedaan worden; daarom haalde ik Schultz hier; en hij betaalde vijfhonderd mark voor een van uw schilderijen. 't Was maar een copie, weet u.”

„Schilderij!” riep van Beck. „Welk schilderij?”

„Dat u bij u had, toen het ongeluk gebeurde.” Van Beck's geheugen keerde in een moment volledig terug.

„Groote goedheid! De Parabella! U heeft de Parabella verkocht! Haal direct dien Schultz hier.”

„Hè? Wat Parabella?”

„Schultz! Haal Schultz hier! Oogenblikkelijk! Praat niet langer!”

„Herr Schultz,” gromde van Beck, toen de handelaar verschenen was, „de verkoop van die copie was een fout van m'n hospita. Ik moet het stuk terug hebben. Zoo gauw ik geld van huis heb ontvangen, betaal ik de vijfhonderd mark.”

„Vijf duizend, bedoelt u,” verbeterde Schultz kalm. — Hier was eindelijk kans op een kleine winst. — „Geen pfenning minder, want voor dien prijs kan ik het stuk aan een klant kwijt. Het is een goede copie en iedereen kletst thans over de Parabella.”

Van Beck verbleekte. „Weet men het dan?” steunde hij.

„Weten? Wat weten? Men weet dat het stuk gestolen en later weer teruggegeven werd. Maar u kent die geschiedenis natuurlijk niet.” En Schultz vertelde het heele geval. Trillend van opgewondenheid leunde de schilder ver uit bed, „Herr Schultz,” stootte hij uit — en nu was het Schultz' beurt opgewonden te worden. Want Pieter van Beck, bezwaken voor de bekoring, had thans diep berouw, en vertelde Schultz het heele geval. De handelaar veegde zich het voorhoofd af en liep de kamer op en neer. „Ik snap er niet veel van. En die teruggebrachte „Parabella” dan? Die „Parabella” van u zal ik dadelijk eens gaan onderzoeken. U hoort nog van me.” En Schultz verliet van Beck, die nog half zinneloos van ontsteltenis was. Een uur later had de handelaar zijn huis gesloten en was hij in zijn binnenkamer bezig met een uiterst nauwkeurig onderzoek van de Parabella van Pieter van Beck. Zóó nauwkeurig dat hij een nauw merkbare herstelling bemerkte onder den linkerschouder. „Knap gedaan,” dacht Schultz, „maar dan is dit ook geen copie. Nog iets?” — Inderdaad, er is nog iets. Het linnen aan de achterzijde was bruin, of het eeuwen oud was; maar het vergrootglas van Schultz leerde hem iets heel bijzonders, n.l. een nauw merkbaar teeken, rechts onder. Dat teeken was Schultz eigen winkelmerk en het leerde hem dat hij dit doek in 1922 zelf verkocht had.

Twee dagen later had Pieter van Beck voor veel smeekbeden en zeshonderd mark zijn „Parabella” terug. — Nog een dag later ontving de handelaar een uitnodiging van Herr Direktor met zijn „Parabella” op het kantoor te komen. Een dringende uitnodiging.

„Die „Parabella” brengt me nog in het

gekkenhuis,” overwoog Schultz, maar hij ging toch. In de wachtkamer vond hij eenige kunsthandelaars, allen met groote stukken onder den arm; Schultz werd echter onmiddellijk op het privé-kantoor gelaten.

„Heeft u,” vroeg de directeur zonder eenige inleiding, „uw „Parabella” bij u?”

„Nee, die heb ik verkocht. Wat had ik aan 'n copie?”

„Zoo,” zei de directeur; „vertelt u mij één ding. Had uw „Parabella” een restauratie onder den linker schouder?”

„Ja.”

„Schultz; luister. Bezorg me die „Parabella” terug en een belooning van vijftig-duizend mark wordt u uitbetaald.”

Schultz transpireerde; hij wist dat de directeur bedrogen was; — maar vijftig-duizend mark! — „Ik zal m'n best doen.”

En in de wachtkamer trof hij Pieter van Beck, in staat van hooge opwindning. De „Parabella” had hij onder den arm.

„Kom mee,” zei Schultz kalm; „ik moet je even spreken.”

„Nee, ik moet den directeur spreken.”

„Idiot!” — Hun ruziestemmen klonken zoo luid, dat de directeur zijn kantoor uitliep. Zoodra van Beck hem zag, waggelde hij op hem toe.

„Herr Direktor, hier heb ik de „Parabella”. Ik heb haar gestolen, den tweeden keer. Ik geef haar terug, zonder belooning. Hier, hier Herr Direktor.” Hij duwde hem het stuk in de armen. Vijf kunstkoopers en een dame waren getuige van het tooneel.

„Die vent is gek,” riep een man in een lange, groene jas; „ik heb hier de echte Parabella.”

„Pardon mijnheer,” tierde een ander, „u vergist zich; ik heb „La Parabella.”

„Herr Direktor,” riep de dame, „luister.

„Stilte,” brulde de directeur.

„Herr Direktor,” kreeg Schultz de gelegenheid; „het kan zijn dat u de „Parabella” van Herr van Beck moet hebben, — zij heeft een gerestaureerd gat in het doek — maar ik ben bereid te zweren dat het doek, waarop zij geschilderd is, zeven jaar geleden door mij verkocht werd. Het doek draagt mijn handelsmerk.”

„Juist, zooals ik dacht,” zei de groene jas, „ik heb La Parabella.”

„Nietwaar; hier ik!”

Een oogenblik was het stil; daarvan maakte de oude dame, op wie niemand nog acht had geslagen, gebruik, door plotseling in een luid, gillend gelach uit te barsten.

„Mevrouw,” gebod de wanhopige directeur; „stil — stil, asjeblief!”

„Ha, ha, ha; hi, hi!” gilte zij; „'t is te gek; 't is te gek. Ik kan niet meer. Hoeveel Parabella's hebben jullie daar wel!”

„Wat heeft u daar mee te maken?”

„Ik? — ha, ha! — wel, ik ben Parabella!”

Een doodsche stilte viel na deze belachelijke woorden over de schare.

„Ze is gek,” riep eindelijk een der heeren.

„Gek? Oh, neen, ik ben niet gek.” — de lach verdween van haar gezicht en zij werd ernstig — „ik spreek de waarheid; ik ben Parabella. Zoo noemde hij me, Frans von Semels. Ik was zijn model toen hij drie en veertig jaar geleden dit stuk schilderde. Zijn naam nooit gehoord? Heeft iemand vroeger ooit van La Parabella gehoord? Frans schilderde het in opdracht van Koning Rudolf; om zijn genialiteit te toonen, schilderde hij het op de wijze van Titiaan. Maanden en maanden heeft hij er aan gewerkt; toen het klaar was, werd Koning Rudolf juist krankzinnig, en de regent behield het stuk en wilde Frans niet betalen. Hij diende een klacht in, maar werd uitgelachen. Toen raakte Frans aan den drank en stierf kort daarop. Anders” — haar stem stokte, „zou hij mij getrouwd hebben.”

Een volle minuut was het doodstil.

„Welke bewijzen heeft u voor uw verhaal, mevrouw!” vroeg de directeur, koud.

„Bewijzen?” De oude vrouw haalde een portret uit haar tasch. „Bewijzen? Hier is mijn portret uit dien tijd, gekleed als Parabella; zóó schilderde hij mij. Kijk en vergelijk of ik en Parabella niet dezelfden zijn.”

Het was waar. Ondanks haar verouderd voorkomen was bij nauwkeurig toezien de gelijkenis tusschen haar en de geschilderde Parabella treffend.

„Maar het origineel — von Semels' origineel — waar is dat?”

Haar lippen krulden verachtelijk. „Ik weet het niet. Het kan me ook niet schelen.”

De regent schonk het aan de Pinakothek — Frans was toen al dood — en het heeft er geen twee jaar gehangen. Toen werd het gestolen en vervangen door een copie. En daarna werd het nog meermalen vervangen door andere copies. Ha, ha! Nu is het werk van Frans von Semels over de geheele aarde verspreid en is beroemd. Wat mij betreft, ik heb lang genoeg gezweven, de heele wereld zal de ware geschiedenis van La Parabella weten. Titiaan! ha! ha! Ik ga nu naar het bureau van het Fremdenblatt.”

En de lezer zal zich herinneren, dat het in de kolommen van dit blad was, dat de bovenvermelde, geruchtmakende historie van La Parabella het eerst gepubliceerd werd.

EEN HUWELIJK IN OBERAMMERGAU. Gabrielle Krotz, de aangenomen dochter van den Oberammergau'er Passiespeler Al. Lang, trad in het huwelijk met een houtsnijder uit Oberammergau. Alle Passie-spelers woon-den het huwelijksfeest bij.